

လှိုင်စာပေ

မြပုလဲခင် ကန်ဂျီမိုး

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အပိုင်း (၁)

‘ဘာပြောတယ် မင်းနောင်...မင်း ရိုးရိုးမေဂျာယူမယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မေမေ ကျွန်တော်...မြန်မာစာပဲ ယူချင်တယ်...’

‘တော်စမ်းသား...’

မေမေ၏ အသံက ကျယ်လောင်မာကျောစွာ ထွက်ပေါ်လာတာကြောင့် သူ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ရသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲကတော့ မကျေမနပ်... မေမေက သူ့ကို စိုက်ကြည့်၍ ...

‘ဒီမှာ မင်းနောင် ... မင်းအခု ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးဘယ်နှခုနဲ့ အောင်လဲ...’

‘ဘာသာစုံပါ...’

သူ ဖြေသာဖြေလိုက်ရပေမယ့် မေမေ့စကားက ဘယ်ကိုဦးတည်နေပြီလဲဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်သည်။

‘မင်းတို့ ကျောင်းမှာ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးပါတာ မင်းရယ်၊ ရွှေပန်းငုံရယ် နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ မင်းသိတယ်နော်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်...’

ရွှေပန်းငုံကတော့ M.C (အမ်စီ)တက်မှာ ကျိန်းသေနေပြီ...မင်းက မြန်မာစာတက်မယ်ဆိုတော့ မင်း သေချာစဉ်းစားကြည့်စမ်း... ရွှေပန်းငုံက ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ မင်းက မြန်မာစာဘွဲ့တစ်ခုနဲ့ ဟိုယောင်ယောင်ဒီယောင်ယောင်ဖြစ်နေမှာ မင်းမရှက်ဘူးလား...

မေမေ့ရဲ့ စကားကြောင့် သူနည်းနည်းအောင့်သွားတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ မေမေဟာ တစ်ဆိတ်ရှိ ဒီရွှေပန်းငုံနှင့် သူ့ကို ဘာကြောင့်နှိုင်းနှိုင်းပြောပါလိမ့်...ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက သူနှင့် ရွှေပန်းငုံကိုနှိုင်းပြောခြင်းကြောင့် သူနှင့် ရွှေပန်းငုံက ပြိုင်ဘက်သဖွယ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ မေမေ ဘယ်လိုပင် ရွှေပန်းငုံနှင့် နှိုင်းပြောပြော သူ မြန်မာစာယူမည်ဟု ပင် ဆုံးဖြတ်ထား၍ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

မေမေ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်က သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ကျရောက် လာပြီး

‘ငါ့သား မေမေ့ကို အဖြေမပေးနဲ့ ဦး ပြန်စဉ်းစား...ဒါ တစ်ဘဝလုံးစာ တစ်ချက်ကလေးအရွေးမှားလိုက်တာနဲ့ ရွှေပန်းငုံကို တစ်သက်လုံးဆုံးရှုံးမှာ နော်...မင်းအရှုံးကို လက်ခံနိုင်ရင်တော့ ဆက်လုပ်ပေါ့...’

မေမေကပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူတွေဝေစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မေမေပြောသလိုပင် သူ ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ မတက်တာနှင့် ရွှေပန်းငုံကို တစ်သက်လုံးရှုံးနိုင်ရတော့မှာ လား...

သူ သက်ပြင်းခပ်မျှင်းမျှင်းချ၍ ရွှေပန်းငုံရှိရာတစ်ဖက်ခြံသို့ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ငေးမောကြည့်မိလေသည်။

‘မင်း M.C ပဲ တက်မှာ မှတ်လား...ဖိုးနောင်’

ကျောင်းမှာ သူနှင့် အမြဲတွဲနေသော ထွန်းထွန်းက ပြန်တော့လည်း
သူ့ကို ဒီကိစ္စပဲ မေးပြန်သည်။ သူက စိတ်ရှုပ်စွာ

‘ငါ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး ထွန်းထွန်း...’

‘ဘာတွေများ ဆုံးဖြတ်စရာလိုသေးလို့ လဲ မင်းနောင်ရ မင်းနဲ့ ငုံ့က
ဆေးကျောင်းကို ကျော့ကျော့လေးတက်ရုံပဲ...သူများ လို အိမ်တွေဘာ
တွေလည်း ကြည့်စရာမလိုဘူးလေ...’

‘ကျွတ်...ငါ အဲဒီဆေးပညာကို စိတ်ဝင်စားတာ စိတ်မဝင်စားတာ ထ
ည့်မတွက်တော့ဘူးလား’

သူက စိတ်တိုတိုနှင့် ထွန်းထွန်းကို အော်လိုက်မိသည်။

‘အေးပါကွ မင်း သေချာစဉ်းစားပေါ့...လာ ငါတို့ ခြံထဲ ခဏဆင်းရ
အောင်...မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ ...’

ထွန်းထွန်းရဲ့ အတင်းခေါ်ဆောင်လာမှုကြောင့် သူ ခြံထဲရောက်လာ
သည်။

‘ငါ စောစောက ငုံ့တို့ ခြံထဲရောက်ခဲ့သေးတယ်...’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ...’

သူဟာ နေရင်းထိုင်ရင်း ရွှေပန်းငုံအကြောင်းကြားတာနှင့် မျက်နှာက တည်တင်းသွားသည် ။ အဲဒါကလည်း ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက မေမေအမြဲပြောလေ့ရှိသော ရွှေပန်းငုံကို ယှဉ်ပြိုင်ပြီး မရှုံးစေရဟူသော ဝါဒကြောင့် ဖြစ်သည် ။

‘အဲဒါ ရွှေပန်းငုံက မင်းကို ဖိတ်လိုက်တယ်...ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးပါတဲ့ အတွက် ဧည့်ခံပွဲလုပ်မယ်...အဲဒါ မင်း ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါတဲ့ သူ့ကိုတွေ့ရင် မင်းမျက်နှာကြီးတည်တင်းနေတာပဲမို့ သူ မဖိတ်ရဲလို့ ငါကတစ်ဆင့် ဖိတ်တာတဲ့ ...’

‘ဪ...’

ထွန်းထွန်းပြောတာလည်း မှန်ပါသည် ။ သူဟာရွှေပန်းငုံနှင့် မလွဲသာ၍ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းလောက်သာ ပြောဖူးသည် ။ ဤအချိန်များတွင် ရွှေပန်းငုံက သူ့ကို လာမခေါ်ရဲလောက်အောင်ပင် သူ့မျက်နှာတည်တင်းနေခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့် သူနှင့် ရွှေပန်းငုံသည် ခြံချင်း ဘယ်လောက်ပဲ ကပ်ကပ် ကျောင်းချင်း ဘယ်လောက်ပဲ တူတူ တစ်ခါမှ ကို စကားလက်ဆုံမကျဘူးခဲ့ချေ။ သူဟာ အလိုလိုနေရင်း ရွှေပန်းငုံကို ကြည့်မရဖြစ်ခဲ့သည် ။

ရွှေပန်းငုံဘက်ကတော့ အဘယ်သို့ရှိမည် သူမသိခဲ့ချေ။

‘ပြီးတော့ ငုံက မေးလိုက်သေးတယ် မင်း M.C ပဲ တက်မှာ မှတ်လားတဲ့ ...သူလည်း M.C ပဲတက်မှာ တဲ့ ...’

‘လာပြန်ပြီ ဒီ M.C ...ငါ တကယ်စိတ်ညစ်တယ် တစ်ယောက်လာလည်း M.C အကြောင်းပဲပြောနေတာပဲ...ငါဘာလုပ်ရမှာ လဲ ထွန်းထွန်း မ

င်းရော ငါ့နေရာမှာ ဆို ဘာလုပ်မလဲ...’

‘ဟ...မင်းလိုဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးပါမှ တော့ ဆေးကျောင်းကိုကပြီး တော့အောင် တက်မှာ ကွ...အခုဟာက ငါက အောင်တယ်ဆိုရုံလေးဆို တော့...ရိုးရိုးမေဂျာနဲ့ ပဲ ကျေနပ်ရမှာ ပေါ့’

ထွန်းထွန်းကလည်း အားပါးတရနှင့် သူ့ကိုပြောနေသည် ။

နောက်ဆုံးတော့လည်း သူဟာမေမေ့ကို စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်တတ် သူပီပီ ဆေးတက္ကသိုလ်ကိုသာ တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။
အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ထဲတွင် ရွှေပန်းငုံကို မရှုံးချင်သောစိတ်လည်း ပါသည် ဆိုတာကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်သာ သိလေတော့သည် ။

‘ငါ့သား...ဘာကားလိုချင်လဲ မေမေ့ကိုပြောစမ်း’

‘ရပါတယ် မေမေ အဆင်ပြေရာပေါ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အိမ်မှာ ရှိတာ နဲ့ တက်လည်း ရသားပဲ မေမေရဲ့ တကူးတက အသစ်ထပ်မဝယ်ပါနဲ့ ပို က်ဆံကုန်တယ်’

သူ ဆေးကျောင်းတက်ရန် သဘောတူလိုက်တော့ မေမေက သူလိုချင်တာတွေရော။ လိုအပ်တာတွေရော လိုက်လျောရန် အဆင်သင့်ရှိနေတော့သည် ။

‘သား...ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးပါတဲ့ အတွက် မနက်ဖြန် ဆရာ ဆရာမတွေကို ‘ညနေခင်း ဟိုတယ်’မှာ ဂုဏ်ပြုပွဲလေးလုပ်ဖို့ ဘွတ်ကင်လုပ်ထားပြီးပြီ...သား သူငယ်ချင်းတွေထဲကလည်း ကြိုက်တဲ့ သူဖိတ်ပေါ့’

‘ဗျာ...’

မနက်ဖြန်မှာ ရွှေပန်းငုံတို့ ခြံကလည်း ဧည့်ခံပွဲလုပ်မှာ မို့ သူ နည်းနည်းအံ့ဩသွားသည်။ ။ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်တာပဲလား။ မေမေတမင်တကာပဲလုပ်တာလား သူ မစဉ်းစားတတ်ချေ။

‘မေမေ...မနက်ဖြန်က ရွှေပန်းငုံတို့ အိမ်မှာ လည်း ဧည့်ခံပွဲရှိတယ်... ဆရာမလေးလည်း လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟင်း တိုက်နေပြန်ပြီ ဒင်းတို့ ခြံနဲ့ ...’

မေမေက မကျေမနပ်ပြောလိုက်တာကြောင့် သူ နည်းနည်းတော့ ပြုံးမိသွားသည်။ ။

‘မေမေကလေ...တဆိတ်ရှိ ဒီခြံကိုပဲ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာပဲ’

‘အို...သား မသိပါဘူး...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဧည့်ခံပွဲကတော့ လုပ်ရမယ် သူတို့ ထက်ဦးအောင်ကို လုပ်မယ်...ဟိုတယ် ဘွတ်ကင်ကို ဒီညပြောင်းခိုင်းလိုက်မယ်...သားဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို အခုပဲ ဖုန်းနဲ့ ဖိတ်လိုက်တော့...မေမေတို့ ကားနဲ့ လာကြိုမယ် ခြောက်နာရီအသင့်ပြင်ထားပါလို့ ...’

မေမေက စိတ်မြန်လက်မြန် ပြေးပြီး ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ဟိုတယ်ကို ဆက်လေတော့သည်။ ။

‘မေမေကတော့ လုပ်ချင်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ အခုချက်ချင်းပဲ’

မင်းနောင် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချ၍ ဖုန်းဆက်လေတော့သည်။ ။ ဆရာမ
တွေဆီ အားလုံး ဆက်ပြီး ထွန်းထွန်းဆီကိုဆက်တော့

‘ဟ...မင်းဟာကလည်း ချက်ချင်းကြီးပဲ...’

‘အေးကွာ... မင်းအားတဲ့ နေ့လုပ်ရတာ ငါ့အမေအကြောင်းလည်း မ
င်းသိလျက်သားနဲ့ အလုပ်တွေက အရမ်းများ တာဆိုတော့...’

‘အေးပါ...ဟေ့ကောင် မင်း ရွှေပန်းငုံကို မဖိတ်ဘူးလား...သူ့ဧည့်ခံပွဲ
ကိုကျတော့ သူက အသေအချာ မင်းကို ဖိတ်လိုက်တာနော်...မင်း ဧည့်ခံ
ပွဲကို မင်းမဖိတ်ရင် မင်းကို ဖိတ်လိုက်တာနော်...မင်း ဧည့်ခံပွဲကို မင်းမဖိ
တ်ရင် မင်း သဘောထားသေးရာကျသွားမှာ ပေါ့...’

ထွန်းထွန်း၏ စကားကြောင့် နည်းနည်းတွေဝေသွားသည်။ ။

‘ဟုတ်တယ်...နေဦး ငါ မေမေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်...’

‘မင်းကလည်း နေရာတကာ အမေကိုချည်းအားကိုးမနေနဲ့ ငါတို့ က
အခုဆယ်တန်းအောင်ပြီး လူကြီးဖြစ်ပြီကွ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်
သင့်တာကို ဆုံးဖြတ်ရမယ်...အခုလည်း ဒီပွဲက မင်းရဲ့ ပွဲပဲ...ပြီးတော့ မ
င်းအမေက သူငယ်ချင်းတွေဖိတ်လို့ ပြောထားတာပဲ...ရွှေပန်းငုံက မင်း
သူငယ်ချင်းပဲကွ ဖိတ်တာ ဘာဖြစ်လဲ...’

ဒီတစ်ခါတော့ ထွန်းထွန်းစကားကို သူ ထောက်ခံမိသွားသည်။ ။

‘အေး ဟုတ်တယ်...ဒါပေမဲ့ ငါက တစ်ခါမှ ရွှေပန်းငုံနဲ့ စကားလည်း
မပြောဖူးဘူး၊ သူ...ဖုန်းနံပါတ်လည်း မသိဘူးကွ...’

‘ကျွတ် လုပ်ပြီ မင်းကတော့ လွယ်လွယ်လေးကို ခက်နေတာ...ရွှေပ
န်းငုံ ဖုန်းနံပါတ်များ ငါသိတာပေါ့...’

ထွန်းထွန်းက ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ရွတ်ပြသည်။ သူက မှတ်ရန်စာရွက်ကိုပင် ရှာမနေတော့ဘဲ အလွတ်မှတ်လိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူကြည့်မရသော ရွှေပန်းငုံကို ဖိတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ဟယ်လို’

‘ရွှေပန်းငုံနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ’

တစ်ဖက်မှ အသံက ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားပြီးနော်

‘ဟုတ်ကဲ့ အခုပြောနေတာ ငုံပါရှင်...’

သူက ရွှေပန်းငုံ၏ အသံကြည်ကြည်လေးကို ပထမဆုံးအကြိမ် သတိပြုမိသွားသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် တစ်ဖက်ခြံက မင်းနောင်ပါ... ဒီည ကျွန်တော် ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးပါတဲ့ အတွက် မေမေက ဟိုတယ်မှာ ဂုဏ်ပြုပွဲလေးလုပ်ပေးမလို့ အဲဒါ ရွှေပန်းငုံကို ဖိတ်တာပါ ရွှေပန်းငုံ လာနိုင်မလား...’

သူ့ စကားအဆုံးတွင် ရွှေပန်းငုံက ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်အချိန်လည်း မသိဘူး...’

‘ခြောက်နာရီစပါမယ်...’

‘သင်းသင်းတို့ ကိုလည်း ဖိတ်တယ်မှတ်လား’

သင်းသင်းဆိုတာက သူတို့ ဝိုင်းကျူရှင်အတူ တက်တုန်းက သူနှင့်
ရော ရွှေပန်းငုံနှင့်ပါ သိသော ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ ။

‘ဖိတ်ပါတယ်...’

‘ဒါဆိုရင် သင်းသင်းတို့ နဲ့ အတူ လာခွဲမယ်...မာမီကိုတော့ ခေါ်မလာ
တော့ဘူး...တီချယ်တွေလည်း ရှိမှာ ပဲ...’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ အခုလို တကူးတကဖိတ်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ ဧည့်ခံပွဲကိုလည်း မပျက်မကွက်တက်ရောက်ပေးမယ်မှတ်
လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ စဉ်းစားထားပါတယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲ’

‘ဂျုလောက် ဟု ဖုန်းချသံကြားလိုက်ရသည် ’

သူကဖုန်းမချမီ ရွှေပန်းငုံက ပြော၍ ဖုန်းချသွားသဖြင့် အောင့်သက်
သက်နှင့် သူ့မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

သူ ရွှေပန်းငုံကို ဖိတ်ရခြင်းအကျိုးကြောင့် မေမေနှင့် စကားများ ရ
သေးသည်။ ။

‘မေမေ...သား...ရွှေပန်းငုံကို ဖိတ်ထားတယ်နော်...’

‘ဘယ်လို...’

သူ့စကားကြောင့် မေမေက အလှပြင်နေရာမှ ရပ်သွားသည်။ ။

‘ဟုတ်တယ် မေမေ ရွှေပန်းငုံက သား သူငယ်ချင်းပဲလေ၊ သူ့ရဲ့ ဧည့်ခံ ပွဲတောင် သားကိုဖိတ်ထားတာ...သားက ပြန်မဖိတ်ရင် သဘောထား သေးရာကျမှာ ပေါ့...’

သူ့စကားကို နားထောင်နေရာမှ မေမေမျက်နှာက အနီရောင်လွှမ်း လာသည်။ ။ သူ့စကားဆိုးသည် နှင့် သူ့ မျက်နှာကို မေမေက စေ့စေ့ကြည့် ခဲ့

‘သားရဲ့ သူငယ်ချင်းစာရင်းထဲမှာ ရွှေပန်းငုံ မပါဘူးလို့ မေမေကထင် နေတာ...’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ က ကျောင်းအတူတူ ကျူရှင်အတူတူလေ မေ မေရဲ့ ...’

‘ကျွတ်...ငါ့သား မေမေမှာ ထားတာ မေ့နေပြီနဲ့ တူတယ်...ရွှေပန်းငုံ ဟာ သားရဲ့ ပြိုင်ဘက်ဆိုတာကလွဲပြီး တခြား ဘာမှ ပတ်သက်မှုမရှိရ ဘူး ဆိုတာလေ...’

မေမေဟာ ရွှေပန်းငုံနဲ့ ပတ်သက်လျှင် အစွန်းတစ်ဖက်ရောက်လွန်း ချ် တစ်ခါတစ်ခါ သူ စိတ်ပျက်ရသည်။ ။ ရွှေပန်းငုံနှင့် သူဟာ ပြိုင်ဘက် ဆိုသည့် စကားလုံးကိုလည်း မေမေက ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက သူ့ ခေါင်းထဲကို ရိုက်သွင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ...ကျွန်တော် သူ့ကို ဖိတ်ပြီးနေမှာ ...’

‘အေးပေါ့ ကောင်းတာပေါ့ မင်းဟာ မေမေ့ကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ရရင် မကျေနပ်ဘူး မှတ်လား...ဆက်လုပ်ပေါ့...’

မေမေက သူ့ကို စိတ်ခုနေပြီဆိုတာ သူ ရိပ်မိသည်။ ။ မေမေက သူ့ကို စကားဆက်မပြောတော့တာကြောင့် မေမေ့အခန်းထဲမှ သူထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ရွှေပန်းငုံကတော့ လာမှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။ ။ သူက မေမေထုတ်ပေးသော အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို အကျအနုဝတ်၍ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေမိသည်။ ။

သူဟာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရွှေပန်းငုံရယ်၊ မေမေရယ်၊ တွေ့ဆုံမည့် အရေးကို ရင်လေးလျက်ရှိသည်။ ။

‘မင်းနောင် ပြီးရင်သွားစို့...’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေ...’

သူ့ကို မျက်နှာထားလေးနှင့် ခေါ်သောမေမေ့အနောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်ခဲ့ရသည်။ ။

‘ညနေခင်းဟိုတယ်’ရောက်တော့ မေမေ၏ စီစဉ်ထားပေးမှုကြောင့် ဆရာ၊ ဆရာမတွေရော သူငယ်ချင်းအချို့ပါ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ရွှေပန်းငုံကိုတော့ မတွေ့ရသေးချေ။

မေမေကလည်း ရွှေပန်းငုံမရောက်သေးမှန်းသိသည်။ ။ သို့သော် မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ သူ့ကို

‘ကဲ...သား သူငယ်ချင်းတွေရော ဆရာ၊ ဆရာမတွေပါ စုံပြီမှန်လား...မေမေတို့ စားသောက်ပွဲလေး စလိုက်ရအောင်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေ’

သူက ရွှေပန်းငုံကို မသိမသာမျှော်နေမိသည်။ ။ မေမေကတော့ ရွှေပ

န်းငုံကို စာရင်းထဲပင်ထည့်ဟန်မတူ၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို ဧည့်ဝတ်
ကျေပွန်စွာ ဧည့်ခံနေသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ဝိတ်တာကဦးဆောင်၍ ရွှေပ
န်းငုံနှင့် သင်းသင်းက ဧည့်ခန်းမထဲ ဝင်လာသည်။ ။

‘ဟော...ရွှေပန်းငုံပါလား...ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ...လာ လာ
တီချယံ့ဘေးကို...’

မေမေနှင့် စကားပြောနေသော တီချယ်က ရွှေပန်းငုံအရမ်းချစ်သော
တီချယ်ဖြစ်နေ၍ ပျာပျာသလဲ သူမကိုခေါ်လိုက်သည်။ ။ မေမေက ရွှေပန်း
ငုံကို နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ဧည့်ခံမလားဟု သူ စောင့်ကြည့်နေပေမယ့်
မေမေက လှုပ်ကိုမလှုပ်တာကြောင့် သူကဝင်၍

‘ရွှေပန်းငုံက တီချယ်ဘေးက လွတ်နေတဲ့ ခုံမှာ ထိုင်လိုက်
သင်းသင်းက ထွန်းထွန်းဘေးမှာ ထိုင်လိုက် ဖြစ်တယ်မှတ်လား’

‘ဖြစ်ပါတယ်...မင်းနောင်ရဲ့ ရော့ ဒီမှာ ယူအတွက် ဂုဏ်ပြုလက်
ဆောင်...’

သူက ရွှေပန်းငုံ၏ လက်ဆောင်ကိုယူ၍ မေမေ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြ
ည့်လိုက်စဉ်မှာ ပင် မေမေ့၏ စကားသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

‘အန်တီတို့ က လက်ဆောင်လိုချင်လို့ ဂုဏ်ပြုပွဲကျင်းပတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ သားရဲ့ အောင်မြင်မှုကို အန်တီက ဂုဏ်ပြုချင်လို့ သက်သက်ကျွေး
တာပါ...မင်းရဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါ...’

‘မေမေ...’

သူက ရွှေပန်းငုံကို အားနာစွာကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရွှေပန်းငုံ၏
မျက်နှာလေး တစ်ချက်ညှိသွားပေမယ့် ချက်ချင်းပင် အပြုံးမပျက်ပဲ

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ...သမီးမသိလို့ ပေးမိတာပါ...ဒါနဲ့ သမီးရဲ့

ဂုဏ်ပြုပွဲလည်း မနက်ဖြန်လုပ်မှာ ...အန်တီရော မင်းနောင်ပါ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါနော်...အန်တီမအားရင်လည်း မင်းနောင်ကို လွှတ်လိုက်ပေါ့ မင်းနောင် လာမယ်မှတ်လား’

သူက ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးကာမှ မေမေမျက်နှာကို အလန့်တကြားကြည့်လိုက်သည်။ ။ မေမေ သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား...

မေမေက ဆရာမတစ်ယောက်နှင့် ခပ်အေးအေး စကားပြောနေတာကြောင့် သူ သက်ပြင်းချနိုင်သွားသည်။ ။

‘ရွှေပန်းငုံ ထည့်စားနော်...လိုတာရှိရင်လည်း ပြောပါ အားမနာပါနဲ့...’

‘ဟုတ်ပါပြီတဲ့ ရှင်...’

ဒီနေ့ ရွှေပန်းငုံဟာ ပန်းရောင်အဖျော့ ပိုးဂါဝန်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းစီးလက်ကိုင်အိတ်၊ လေဒီရှူးက အစ ပန်းရောင်လေးတွေ ချည်းပဲမို့ လှပသောငယ်ရွယ်နုပျိုသော ရွှေပန်းငုံ၏ ပုံစံလေးက အားလုံး ထဲတွင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ ။ ရွှေပန်းငုံကို တစ်ခါမှ စူးစူးစိုက်စိုက် မကြည့်ဖူးသောသူတောင် ရွှေပန်းငုံ၏ အလှအပကို သတိပြုမိလျက် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

အားလုံးစားသောက်ပြီး ပြန်ရန်ပြင်တော့ ပြဿနာက စလာပြန်သည်။ ။

‘မင်းနောင် တို့ ကားကို အပြန်မမှာ ထားဘူး...မင်းနောင်တို့ ကားနဲ့ပဲ ပြန်မယ်နော် ခြံခြင်းကပ်လျက်ပဲ...ငုံ့ကို ခြံရှေ့မှာ ချပေးရင် ရပါပြီ...’

ရွှေပန်းငုံနှင့်အတူလာသော သင်းသင်းကလည်း နီးစပ်ရာကားနှင့် ပြန်သွားပြီမို့ ရွှေပန်းငုံတစ်ယောက်ထဲသာ ကျန်သည်။ ။ လမ်းကလည်း ကြုံ

နေတာရယ် ပြီးတော့ ရွှေပန်းငုံကိုတစ်ယောက်တည်း မလွှတ်နိုင်တာရယ်ကြောင့် သူ ရွှေပန်းငုံကို ခေါ်ခဲ့သည်။ ။

ကားနားတွင် ရပ်နေသော မေမေက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။

‘ရွှေပန်းငုံ မင်းတို့ အိမ်က ကားလာမကြိုဘူးလား...’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ...ဧည့်ခံပွဲက ဘယ်အချိန်ပြီးမယ်မှန်းမသိတာရယ်၊ အန်တီတို့ နဲ့ လမ်းကြိုနေတာရယ်ကြောင့် ကားကို တကူးတကမှာ မနေတော့ဘူး...’

မေမေက ရွှေပန်းငုံကို တစ်ခုခုပြောလိုက်မှာ စိုးရိမ်မိသည်။ ။ သို့သော် မေမေက ဘာမှ မပြောပါ။

‘သား ရှေ့ခန်းမှာ လာထိုင်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေ...’

ရွှေပန်းငုံက နှာခေါင်းလေးတစ်ချက်ရှုံ့၍ ဂါဝန်လေးကိုမကာ နောက်ခန်းထဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ မေမေကလည်း တစ်လမ်းလုံး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ကားကိုသာ အာရုံစိုက်မောင်းနေသည်။ ။

ရွှေပန်းငုံတို့ ခြံရှေ့ရောက်တော့ ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ။ မေမေက သူ့စကားအတိုင်းပင် လုံးဝခြံထဲကိုမဝင်ချေ။

‘လိုက်ပို့ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ’

‘မလိုပါဘူး လမ်းကြိုနေတာပဲ...’

မေမေ၏ အသံက ပြတ်တောင်းတောင်းထွက်ပေါ်လာတာကြောင့် သူ ရွှေပန်းငုံကိုလည်း အားနာသွားသည်။ ။ သို့သော် မေမေစိတ်ဆိုးမှာ စိုး၍ သူ ဘာမှ မပြောခဲ့ချေ။

အိမ်သို့ရောက်တော့ မေမေက သူတစ်ခါမှ ပင် စိတ်ကူးမယဉ်သော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောသည်။ ။

‘ဒီမှာ သား...သားကို မေမေအခုကတည်းက ကြိုတင်မှာ ထားမယ် ...သား အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ပြုရင် သားယူမယ့် မိန်းကလေး ဟာ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းရင် ပြီးရော၊ သား စိတ်ကြိုက်ပြုခွင့် ရှိတယ် ...ဒါပေမဲ့ သား အဲဒီ ရွှေပန်းငုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို လုံးဝမယူရဘူး... ရွှေပန်းငုံကို မေမေ ဘယ်တော့မှ ချွေးမ မတော်နိုင်ဘူး...အဲဒါကို သားမြဲမြဲကြီးမှတ်ထားပါ...’

မေမေစကားက ခိုင်မာလေးနက်နေပါသည်။ ။ မေမေမှာ ရွှေပန်းငုံတို့ မိသားစုနှင့် ပတ်သက်၍ နာကြည်းချက်တစ်စုံတစ်ရာတော့ ရှိနေမည်ဟု သူ ရိပ်မိလိုက်သည်။ ။

မတုန်မလှုပ်နှင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော သူ့ရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို မေမေက ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

‘မေမေ့ကို ကတိပေးစမ်းပါ သားရယ်’

မေမေအသံက တုန်ယင်နေသည် မို့ သူဟာ ရွှေပန်းငုံကိုလည်း သာမန်ထက် စိတ်မဝင်စားသေး၍ ကတိကို အလွယ်တကူပင် ပေးလိုက်သည်။ ။

‘သား ကတိပေးပါတယ် မေမေ...’

‘ဒါဆိုရင် မေမေစိတ်အေးရပြီ သားရယ်၊ သား သာကတိတည်ပါစေ ...’

‘စိတ်ချပါ မေမေ...’

သူနှင့် ရွှေပန်းငုံကြားတွင် တံတိုင်းကြီးတစ်ခု ခြားထားပြီဆိုတာ သူ

ထိုစဉ်က မရိပ်မိခဲ့ပါ။
